

Sorozat a szexualitásról

Lekció: Ef. 5.21-33

Textus: Gen.1.26-28, 2.18-3.23

2001. aug. 26.

Gazdagrét

A szexualitás bibliai alapvetése

Miért van szükség egy a szexualitásról szóló igehirdetéssorozatra fogni? Igazolja-e valami azt, hogy a gyülekezetben több alkalommal is ezzel a sokszor elhallgatott, ám mindenütt jelenlévő kérdéssel foglalkozzunk?

A szexualitásról azért kell beszélni a szószéken, mert ettől a témától hangos és ezzel van tele az egész világ. Ez persze nem azért indít bennünket is a szólásra, mert követnünk kell a divatos áramlatokat. Nem lehet az az indok, hogy népszerűnek és mainak kell lenni, ha nem akarjuk, hogy kiürüljön a templom (közösségi ház). Nem ezért döntöttem úgy, hogy több alkalommal szóljak erről a kérdésről. Amikor rádióból, televízióból, újságokból, internetről, filmekből folyamatosan érnek bennünket a látható, vagy hallható, olvasható információk a szexről, amikor ezek túlnyomó többsége Istent, az ő akaratát, valamint az ember méltóságát és érdekét súlyosan rombolja, nem lehet, hogy ne beszéljünk mi is minderről.

Azért is kell - és azért lehet! - ezzel a kérdéssel foglalkozni, mert a Biblia, Isten Igéje sem hallgat róla. Sorozatunk gerincét Pál apostolnak a korintusiakhoz írt első levele, az 5-7. fejezetek fogják adni. Ha a világban nő a káosz ebben a kérdésben, ha nyilvánvaló, hogy mindannyiunkra hatással van, amit hallunk, látunk, tapasztalunk, ha Istennek fontos volt, hogy minderről szóljon a Szentírásban, nem lehetünk sem olyan ostobák, sem olyan képmutatók, hogy elkerüljük ezeket a részeket. Kell egy hely, ahol a szexualitásról a sok téves és mocskos beszéd mellett tiszta és szent módon esik szó: ez pedig a keresztyén gyülekezet kell hogy legyen.

Sorozatunkat a szexualitás bibliai alapvetésével kezdjük.

I. A szexualitás méltósága: istenképűségünk

"Megteremtette Isten az embert a maga képmására, ... férfivá és nővé teremtette őket." - olvastuk. Az ember legjellegzetesebb vonása, minden más élőlénytől való megkülönböztető jegye, méltóságának és dicsőségének forrása, hogy Isten saját képmására teremtette. Ennek jelentését így foglалhatjuk össze: az ember kapcsolatra teremtett lény.

Isten az Atya, Fiú, Szentlélek gazdag közösségében, szeretetközösségben létezik. A mi Istenünk, aki kijelentette magát ószövetségi népének, Izraelnek, valamint újszövetségi népének, egy Isten, aki hármasságban lakozik. Mindennek a lényege számunkra nem az, hogy teológusok hogyan próbálják szavakkal körbejárni, leírni a leírhatatlant, hanem az, hogy megértjük, Isten szeretetközösség, Isten szeretetkapcsolatban létezik, mint Teremtő, Megváltó és Megszentelő Úr. Erre a közösségre a teljes egység, bennsőségesség, harmónia jellemző.

Isten az embert ugyanilyen kapcsolatra teremtette. Közösségre önmagával, alkotójával, valamint közösségre a másik emberrel. Az ember két irányban is kapcsolatra teremtett lény, élete csak e viszonyulásokban lehet teljes. Ez az istenképűség elsődleges jelentése.

Valamit még hozzá tesz a szentíró az eddigiekhez: Isten képére *férfivá és nővé teremtette őket*. Itt azonnal jelen van a nemiség, a szexualitás. Az isteni szeretetközösség a férfi és a nő kapcsolatában lesz a legnyilvánvalóbb Isten terve szerint. Nem a férfi az Isten képe, és nem a nő az, hanem férfi és nő az egymással való kapcsolatban, közösségben, szeretetben történő teljes egygylételben, amelynek része a szexuális egygylétel is. A szexualitást Isten az ember méltóságával, embervolta szívével, istenképűségével kötötte össze. Hozzá tartozik a tágabb értelemben vett közösség is, hiszen utódok nemzése, szaporodás és sokasodás nélkül nem lenne

kivel közösségekben élni. Ez a szexualitás Istentől való méltósága, a szexualitás az alkotó oldaláról tekintve. A másik történet elénk adja ugyanezt az ember oldaláról nézve, tapasztalva.

II. A szexualitás szüksége: "Nem jó az embernek egyedül..."

Az Úr maga mondja, amit mindannyian olyan jól tudunk: *"Nem jó az embernek egyedül..."* - majd így folytatja: *"alkotok hozzáillő segítőtársat."* Az ember megfelelő testi-lelki társ iránti vágyakozását fokozza a leírás, amely szerint az egész nap azzal telik, hogy Isten felvonultatja az állatokat az ember előtt, aki néven nevezi őket, de hozzáillő társat nem talál. A "hozzáillő" szó jelentése: "mint az ellentéte". Nem azonosságról van tehát szó, hanem kiegészítésről. Társról, másik félről, aki nélkül az ember nem teljes.

Ugyanezt hangsúlyozza a leírás azzal, hogy Isten a férfi oldalbordájából formálja meg az asszonyt. A kép csodálatosan élénk adja férfi és nő kapcsolatát: *"Isten az asszonyt nem a férfi fejéből teremtette, hogy felette legyen; nem is a lábából, hogy a férfi taposson rajta, hanem az oldalából, hogy egyenlő legyen vele, a férfi karja alól, hogy védelmezze őt, és szívének közeléből, hogy igazán szeresse feleségét."* (Matthew Henry) Amikor a férfi felébred, és meglátja az asszonyt, vágyakozása és sóvárgása beteljesedése jeléül így kiált fel: *"Ez most már csontomból való csont, testemből való test, asszonyember legyen a neve, mert férfiemberből vétetett."* Zeng az Éden az ember örömköltéséről...

Ezután a szentíró megjegyzését olvassuk, amely mind a mai napig minden házasság bibliai alapjait foglalja össze: *"Ezért elhagyja a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez és lesznek ketten egy testté."* Az egy testté lével férfi és nő kapcsolatának célja, a teljes közösség, egység és harmónia megélése, aminek határozott kerete van. Ez a keret a házasság, azaz a szülők társadalmilag nyilvános elhagyása, valamint a ragaszkodás, azaz az életre szóló elkötelezettség, hűség kinyilvánítása. Ezen belül lesznek ketten egy testté lelki-testi értelemben. Közösségekben vannak gondolataikban, érzelmeikben, döntéseikben, valamint közösségekben vannak testükben is. A szexuális együttléte kifejezi és elmélyíti az egy testté létet, az egyedüllét feloldását, de önmagában nem meríti ki azt.

Egy érdekes megállapítással zárja a szentíró ezt a részt: *"Még mindketten meztelenek voltak, az ember és a felesége, de nem szégyelltek magukat."* A meztelenség itt még a nyíltság, a szabadság, a bizalom, a közvetlenség, a harmónia jelképe. Meztelenül álltak egymás előtt, Isten előtt, a teremtet világban. Természetes volt ez számukra, nem jutott eszükbe, hogy valami hiányzik. De ma már ez nem így van...

III. A szexualitás a bűneset után

Miután az asszony és a férfi ettek annak a fának a gyümölcséből, amelyről Isten azt mondta, hogy ne egyenek, minden kapcsolat súlyosan megváltozott, a közvetlen közösség megromlott. *"Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy meztelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak."* Az Édenben megjelenik a szégyen, a félelem, az Isten elől való rejtőzködés, valamint Isten és egymás vádolósa. A meztelenség mostmár mindezeket jelképezi. Aki meztelen, az szégyelli magát, sebezhetőnek, védtelennek érzi magát, el kell, hogy rejtőzzön, fel kell, hogy öltözzön. Nincs automatikusan szabad, nyílt, bizalommal teljes kapcsolat Isten és ember, ember és ember között. A félelem, a vádaskodás (ami a védekezés egy formája), a rejtőzködés, a titkolódzás mindent átjár. A bűneset után, a mai napig, ez veszi körül a szexualitást is.

Megromlott az ember kapcsolata saját magával, meghasonlott saját testével. A bűneset óta mintegy kívülről látja magát, és foglya lett a magáról alkotott képnek. Mit gondolnak rólam mások? Hogyan tekintenek rám? Gondoljuk csak végig, hogy mennyi szégyen, görcs, félelem tapad legtöbbünkben saját testünkhöz! Mindenhol körülvesznek a "tökéletes" testű férfiak és nők képei. A

legtöbbszo soha nem leszünk olyanok, de ha igen, akkor sem maradunk örökre "hibátlanok". Alapvető szorongásainkat csak erősíti mindez.

Ugyanez a félelem, szégyen és rejtőzködés gátolja az őszinte és mély, hosszan tartó és bizalommal teli kapcsolat kiépülését férfi és nő között. Isten elől rejtőzködve, önmagunkkal nem megbékélve másokkal sem tudunk ép és teljes kapcsolatot létrehozni. Ezért ma annak vagyunk a tanúi, hogy a puszta szexualitás és a szív, az önmagáért való nemi öröm és az őszinte, mély emberi kapcsolat elválik egymástól. Két ember kapcsolata majdnem személytelen szex lesz csupán egy a szexualitást istenítő társadalomban. Mi ennek a következménye?

Terjed a promiszkuitás (szexuális partnerek gyakori cseréje), növekszik a válások száma, magas az abortuszok száma. Egyenes következménye ez az előzőeknek. A szégyenkező, bennsőséges és hűségre épített kapcsolatoktól rettegő, sőt, ezekre már szinte képtelen emberek a személytelen szex fogyasztóivá válnak, virágzik a pornográfia, a szexipar. A személytelen szex újabb és újabb, durvább és durvább stimulus után kiált: erőszak és perverzió jár a nyomában. A szexualitásra vonatkozóan öszezavarodott világban nő a homoszexuálisok és a transzvesztiták száma.

Miközben ilyen mértéket ölt az isteni szándéktól való szexuális eltévelyedés, az uralomra törő ideológia mindezt teljesen természetesnek kívánja bemutatni, és mindenkit ennek mentén átnevelni. Micsoda gúnyt űz mindezen keresztül a Sátán: íme az ember, akit Isten a saját képére teremtett, férfivá és nővé. Íme az isteni szeretetközösség képe a világban. Nem véletlenül a szexualitás kérdései körül folyik az erkölcsi, ideológiai, sőt, politikai(!) küzdelem. A szexualitás összekeverésével a kapcsolatok mennek tönkre, ami Isten teremtői szándékának a központi része.

Tényleg ilyen sötét a kép? Igen. Látnunk kell, hogy mi történik velünk, körülöttünk. De azt is, hogy Isten nem adta fel a küzdelmet. Hiszen Jézus Krisztus, aki a láthatatlan Isten képe, azért jött, hogy helyreállítsa bennünk az összetört Isten képet. Testestül-lelkestül megváltott minket magáénak, hogy szexualitásunkkal együtt az övéi legyünk. Megmost, megtisztít, helyreállít mindenkit, aki ő hozzá jön. Felszabadít arra, hogy a szexualitást ne istenítsük, mint ahogyan ma teszik sokan - és közben tönkremennek. Ne helyezd mindenek elé, ne gondold, hogy ez a legfőbb jó, ne véld, hogy ez egy kapcsolat lényege. A Sátán elérte, hogy a szex istenné lett, és ezzel sokaktól ellopta Isten csodálatos ajándékát.

Ugyanakkor Jézus Krisztusban szabadok vagyunk attól is, hogy démonizáljuk a szexualitást, rettegjünk tőle, mint ahogy keresztyének között ez gyakran megtörténik. Szabadok vagyunk tiszta módon beszélni róla, imádságban Isten elé vinni, és a házasságban szentül élni és élvezni.

Adjunk hálát az Úrnak ajándékáért, és kérjük, hogy segítsen nekünk abban, hogy a szerinte való időben, a szerinte való módon tisztán, az ő dicsőségére, társunk és magunk örömére éljünk vele! ÁMEN!